

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.214/2022/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Szabó Gábor ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. I.-né dr. K. Á. kamarai jogtanácsos által képviselt alperes neve (cím) alperessel szemben személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Miskolci Törvényszék 13.P.20.132/2022/8. számú ítélete ellen az alperes részéről 9. és 10. sorszám alatt előterjesztett, Pf. 3. szám alatt pontosított fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 80 000 (nyolcvanezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy az állam viseli a meg nem fizetett 48 000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes fogvatartottként 2016-ban és 2017-ben tartózkodott az alperesi büntetés-végrehajtási intézetben, amely során 2017. január 26-tól április 17-ig, majd április 22-től május 21-ig nem biztosítottak számára 4 m² életteret, amellyel megsértették az emberi méltóságát.

[2] A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes megsértette az emberi méltóságát azzal, hogy 2017. január 26-tól április 17-ig, valamint 2017. április 22-től május 21-ig nem biztosította számára a jogszabályban előírt, 1 főre eső minimális életteret. Perköltségében is kérte marasztalni a felperest. Hivatkozása szerint egy esetleges kártalanítási eljárástól függetlenül is kérheti az alperes által sem vitatott jogsértés megállapítását a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:51. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján. A perköltség összegét a jogi képviselőjével kötött megállapodás alapján számított ügyvédi munkadíjban kérte meghatározni.

[3] Az alperes ellenkérelmében kérte az eljárás megszüntetését. Álláspontja szerint a felperes igénye kizárólag a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bvtv.) 10. §-ának (1) és (2) bekezdéseiben szabályozott kártalanítási eljárásban

érvényesíthető, ezért az eljárás megszüntetésének van helye. Emellett a felperes által felszámított perköltséget eltúlzottnak tartotta.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes emberi méltóságát azzal, hogy a fogva tartása idején 2017. január 26-tól 2017. április 17-ig, majd 2017. április 22-től 2017. május 21-ig nem biztosította számára a jogszabályban előírt, egy főre eső minimális étletteret. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 212 500 Ft perköltséget, továbbá megállapította, hogy a meg nem fizetett illeték az állam terhén marad.

[5] Határozatának indokolása szerint nem kívánt eltérni a Kúria Pfv.III.20.979/2020/3. számú határozatában kifejtett jogértelmezéstől. E szerint a Bvtv. nem ad lehetőséget a jogsértés tényének megállapítására irányuló igény érvényesítésére, ezért az nem a büntetésvégrehajtási bíró hatáskörébe tartozó kártalanítási eljárás során, hanem polgári perben érvényesíthető. Ez következik a Bvtv. perbeli időszakban hatályos 10/A. §-ának (2) bekezdéséből, amely szerint a kártalanítást meghaladó igény (jelen esetben az objektív szankció iránti igény) érvényesíthető polgári perben.

[6] A Ptk. 1:6. §-a szerint az e törvényben biztosított jogok érvényesítése – ha törvény eltérően nem rendelkezik – bírói útra tartozik. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 1. §-ának (1) bekezdése alapján pedig e törvényt kell alkalmazni a bíróság eljárására, ha jogszabály biztosítja a bírói utat, és törvény nem rendeli eltérő szabályok alkalmazását. Mivel a perbeli igényt törvény nem utalja a büntetésvégrehajtási bíró hatáskörébe, annak elbírálása a polgári bíróság hatáskörébe tartozik. Egyébként is gyakori, hogy ugyanazon tényállás alapján többféle igényérvényesítési lehetőség is adott, mint amikor becsületsértés miatt büntetőeljárás és személyiségi jogi per is indítható.

[7] A jogalkotói cél az volt, hogy az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények esetén a fogvatartott egy gyors, peren kívüli eljárás keretében kapjon pénzbeli elégtételt, de maga a jogszabály mondja ki, hogy amennyiben egyéb igénye is van (mint jelen esetben az objektív szankció), az polgári perben érvényesíthető. A pernyertesség esetére megítélt perköltség pedig minden kétséget kizáróan nem értelmezhető sérelemdíjként.

[8] Mivel az alperes nem vitatta a felperes tény- és jogállítását, helyt adott a keresetnek, és az alperest marasztalta a felperes perköltségében. Ennek összegét azonban a felperes és a jogi képviselője között kikötött ügyvédi munkadíjhoz képest mérsékelt összegben határozta meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. §-ának (6) bekezdése alapján, figyelemmel arra, hogy a meg nem határozható pertárgyértékű ügyben jogkérdésben kellett állást foglalni, az ún. „típusügyben” nem volt szükség széleskörű bizonyításra. A felperes jogi képviselője azonban terjedelmes előkészítő iratokat szerkesztett, és a tárgyaláson is jelen volt. A Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján állapította meg, hogy az állam viseli a meg nem fizetett 36 000 Ft eljárási illetéket.

[9] Az alperes fellebbezett az ítélet ellen, amelyben elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az eljárás megszüntetését, továbbá a felperes

perköltségben történő marasztalását, másodlagosan a terhére megállapított elsőfokú perköltség 50 000 Ft-ra történő mérséklését. A fellebbezésben ismertette a Bvtv. 10/A. §-ának (2) és 70/A. §-ának (4) bekezdéseit, majd a Bvtv. és ehhez kapcsolódóan más törvények módosításáról szóló 2016. évi CX. törvény (a továbbiakban: Mód. tv.) miniszteri indoklásából (a továbbiakban: miniszteri indoklás) kiemelte, hogy „a módosítás annak elérésére, hogy az EJEB elvárásainak megfelelő hatékony hazai jogorvoslat keretében, hazai fórum előtt legyenek orvosolhatók a zsúfolt körülmények közötti fogva tartás miatti jogsérelemek, egy új, sui generis jogintézményként vezeti be a jogsérelemmel arányban álló, hatékony kompenzációt biztosító kártalanítási eljárást”. Kiemelte továbbá ebből azt is, hogy „a szabályozásból egyértelműen következik, hogy a kártalanítást minden esetben a kínzás, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód tilalmába ütköző zsúfolt elhelyezési körülmény alapozza meg. A büntetés-végrehajtási bíró a sérelem mértékének megállapításakor veszi figyelembe a zsúfolt elhelyezési körülményből eredő sérelmet súlyosító körülmények fennállását, halmozódását.” A módosítás miniszteri indoklása szerint e szabályozás megalkotását az emberi méltóság és az ebből fakadó személyiségi jog védelme is indokolta, nem csak a jogsértések miatt megállapítható hatékony pénzbeli kompenzáció biztosítása. A büntetés-végrehajtási bíró tehát a nemperes eljárásban vizsgálja és értékeli a jogsértő elhelyezési körülményeket, a kártalanítás megítélésének pedig elkerülhetetlen és elválaszthatatlan feltétele a jogsértés tényének és mértékének megállapítása. Ebből következik, hogy a megállapítás iránti kereset a Bvtv. 10/A §-ának (2) bekezdésében rögzítettekkel ellentétben nem haladja meg az (1) bekezdésben meghatározott jogcím alapján érvényesíthető igényt. A jogalkotói cél és a jogintézmény funkciója szorosan összekapcsolódik, a jogalkotói cél a jogsértés megállapításával és kompenzálásával az alapvető jogok megsértésének orvoslása, ezért a kártalanítás jogintézménye – az elsőfokú bíróság jogértelmezésétől eltérően – személyiségvédelmi funkciót is betölt. A Ptk. 1:6. §-a, 2:42. §-ának (2) bekezdése, továbbá a Pp. 1. §-ának (1) bekezdése értelmében az emberi méltóság és az abból fakadó személyiségi jogok érvényesítése polgári bíróság előtti eljárásban érvényesíthető, kivéve ha törvény eltérő szabályok alkalmazását rendeli. A Bvtv. speciális rendelkezéseket tartalmaz. A felperes igényének elbírálása büntetőbíróság hatáskörébe tartozik, ezért a keresetlevelet vissza kellett volna utasítani a Pp. 176. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján, amelyre figyelemmel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az eljárás megszüntetése indokolt a Pp. 240. §-a (1) bekezdésének a) pontja és 379. §-a alapján. A másodlagos fellebbezési kérelem körében előadta, hogy a felperes a keresetlevélre felszámított 312 500 Ft mellett az ellenkérelemre előterjesztett válasziratában 225 000 Ft munkadíjat igényelt. Nem indokolta azonban egyértelműen, hogy az 5 óra munkadíj mellett felszámított 22 500 + 90 000 Ft milyen számításon alapul, ha azonban az 5 óra munkadíj az ellenkérelem tanulmányozásához és a válaszirat elkészítéséhez kapcsolódik, akkor a fennmaradó tevékenységgel, azaz a „mellékletek csatolásával és az ANYK felületen történő benyújtásával” függ össze a további 22 500 + 90 000 Ft, ami irreális. A felperes így mindösszesen 537 500 Ft ügyvédi munkadíjat jelölt meg, amelyet az elsőfokú bíróság 212 500 Ft-ra mérsékel azzal az indokkal, hogy a pertárgy értéke nem határozható meg, jogkérdésben kellett állást foglalni, széles körű bizonyítást nem kellett lefolytatni és „típusügyről” volt szó. Az elsőfokú ítélet indoklása azonban nem részletezte, hogy a perköltségből mekkora összeget képez a R. 2. §-ának (1) bekezdése szerinti munkadíj, mekkora összeget jelentenek a költségtérítésként megfizetett, indokolt készkiadások, így nem állapítható meg a megítélt perköltség arányossága. A megítélt 212 500 Ft a felperes által felszámított 17 órára vetítve duplája a R. 3. §-ának (3) bekezdése szerinti 6000 Ft-os óradíjjal számított összegnek, és mintegy húszszorosa a minimum ügyvédi munkadíjnak. Az ügy továbbá széles körű bizonyítást nem igényelt, típusügyről volt szó, a korábban tömegesen indított hasonló perekben pedig a jogalkalmazói gyakorlat alaposan kimunkálta az

igényérvényesítés iránt előterjesztett iratok tartalmát, ezért az iratok elkészítése mélyreható és időigényes felkészülést nem igényelhetett. E fellebbezési kérelmének pontosítása körében csatolt olyan bírósági döntést, amelyben az elsőfokú bíróság által 100 000 Ft összegben az alperes javára megítélt ügyvédi munkadíjat 50 000 Ft-ra szállítottak le olyan ügyben, amelyben a jelen felek jogi képviselői jártak el, és amely ügyben a felperes jogi képviselője éppen az összeg eltúlzott mértéke miatt kérte a perköltség leszállítását. Ezzel együtt kifejtette azt is, hogy álláspontja szerint a perköltség nem irányulhat pénzbeli kompenzációra, mert az a kártalanítás jogintézményének megkerülésére vezetne.

[10] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és az alperes 80 000 Ft másodfokú perköltségben történő marasztalását. Az elsődleges fellebbezési kérelem körében fenntartotta és megismételte az elsőfokú eljárás során általa előadottakat, továbbá visszautalt az elsőfokú ítélet helytálló indokaira, de kitért a Kúria azt alátámasztó gyakorlatára is. A másodlagos fellebbezési kérelem körében előadta, hogy nem 537 500, hanem 425 000 Ft összegben igényelt elsőfokú perköltséget. Álláspontja szerint a fellebbezése a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének b) pontjában rögzítettekkel ellentétben nem tartalmazza, hogy az alperes mennyiben kéri a perköltség mérséklését. Előadta továbbá, hogy az alperes nem vitatta az óradíj összegét, de a végzett időtartamot sem, amely alapján a perköltség mérséklésére tett előadása sem értelmezhető. Kitért arra is, hogy a megkezdett órákat is 1 teljes óraként vette figyelembe, az ugyanakkor nem volt vitás az alperes részéről, hogy ténylegesen milyen időtartamban végzett a jogi képviselő munkát. A Pp. 179. §-ának (1) és 373. §-ának (1) bekezdései értelmében azonban az ellenkérelmét a másodfokú eljárás során már nem változtathatja meg. Előadta továbbá azt is, hogy a kikötött óradíj a hazai gazdasági és inflációs környezetben nem eltúlzott, ezzel összefüggésben olyan határozatot is csatolt, amelyben nem találták eltúlzottnak a hasonló perköltséget. Az elvégzett jogi munkára felszámított időmérték mindenben reális, az ügyféllel való konzultáció, a beadvány összeállítása, begépelése, feltöltése, a tárgyalásra történő utazás és az ott történő jelenlét mind időigényes tevékenység, az elsőfokú bíróság pedig már igen jelentős mértékben mérsékelte a perköltséget.

[11] Az ítéltábla tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezést a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése alapján, és azt megalapozatlannak találta.

[12] Az elsőfokú bíróság – figyelemmel az alperes védekezésére is – feltárta az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, és helytálló következtetésre jutott mind a kereset elbírálhatósága, mind annak megalapozottsága körében. Döntésének indokaival az ítéltábla maradéktalanul egyetértett, ezért csupán a fellebbezésben foglaltak miatt hangsúlyozza a következőket.

[13] A Bvtv. perbeli időszakban hatályos 10/A. §-a (1) bekezdésének 1. mondata értelmében kártalanítás jár az elítéltnak vagy az egyéb jogcímen fogvatartottnak egyebek mellett a fogva tartása során a jogszabályban előírt élettér biztosításának hiánya, mint az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények által előidézett sérelem miatt. A (2) bekezdés szerint pedig az (1) bekezdésben meghatározott jogcímen további kártérítésnek vagy sérelemdíjnak nincs helye, de az elítélt vagy az egyéb jogcímen fogvatartott jogosult az ezt meghaladó igényét polgári bíróság előtt érvényesíteni.

[14] Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban helytállóan utalt a Kúria idézett határozatában foglaltakra, amelyet az Alkotmánybíróság értelmezése is alátámaszt. A 3254/2019. (X. 30.) AB határozat [30] bekezdése szerint ugyanis a Mód. tv.-vel a Bvtv.-be

iktatott kártalanítási szabályok megalkotására a módosítás előterjesztői indokolása szerint az Emberi Jogok Európai Bírósága elvárásainak megfelelő hatékony hazai jogorvoslat biztosítása érdekében került sor. A jogalkotó új, sui generis jogintézményként vezette be a jogsérelemmel arányban álló, hatékony kompenzációt biztosító kártalanítási eljárást, mely a személyiségi jogsértésektől különböző, külön nevesített, alapvető jogot sértő elhelyezési körülmények kompenzálására hivatott. Az alapvető jogot sértő elhelyezési körülmények kártalanítási szabályai nem hozhatók összefüggésbe a kártérítési eljárás szabályaival, ezekre vonatkozóan a jogalkotó eltérő szabályozást alkalmazott.

[15] E szerint tehát a személyiségi jogsértések orvoslása ebben a viszonylatban nem egyezik meg az alapvető jogot sértő elhelyezési körülmények kompenzálásával, amely kompenzáció a Btv. 10/A. §-ának (2) bekezdése szerint csak az e jogcímen előterjesztett további kártérítést vagy sérelemdíjat zárja ki.

[16] Ugyanígy a Mód. tv. 22. §-ához fűzött miniszteri indokolás fellebbezésben is ismertetett kitétele szerint a módosítás annak elérésére, hogy az EJEK elvárásainak megfelelő hatékony hazai jogorvoslat keretében, hazai fórum előtt legyenek orvosolhatók a zsúfolt körülmények közötti fogva tartás miatti jogséremlmek, egy új, sui generis jogintézményként vezeti be a jogsérelemmel arányban álló, hatékony kompenzációt biztosító kártalanítási eljárást.

[17] A módosítás célja (és „funkciója”) tehát az alperes következtetésétől eltérően nem a személyiségi jogok védelmének szűkítése, hanem annak hatékonyabbá tétele volt, ebben a vonatkozásban pedig a kártalanítás új, sui generis jogintézményként csak a kompenzációs jellegű jogintézményeket érinti.

[18] A Ptk. 2:51. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint akit személyiségi jogában megsértenek, a jogsértés ténye alapján - az elévülési időn belül - az eset körülményeihez képest követelheti egyebek mellett a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását. A Ptk. 2:52. §-ának (1) bekezdése pedig e felróhatóságtól független szankciótól eltérően szabályozza (zömében) kompenzációs jelleggel a sérelemdíj jogintézményét, amely szerint akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért.

[19] Mindezek miatt az, hogy a jogalkotó egyféle, ugyanakkor egységes vagyoni jellegű kompenzációs elégtételként fektette le a kártalanítás szabályait (amelyre tekintettel további sérelemdíjnak nincs helye), további, szűkítő jellegű szabályozás hiányában nem jelenti egyben azt is, hogy a perbeli, felróhatóságtól független szankciónak sincs helye. Az alperes fellebbezési érvelésével szemben a személyiségi jogok védelmével kapcsolatos szabályozás logikája is azon alapul, hogy bár valamennyi, a felróhatóságtól függő és független igény [Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b)-e) pont, 2:52. és 53. §] érvényesítése feltételezi a „jogsértés megállapítását”, ennek ellenére önállóan vagy ezek mellett is követelhető a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítása [Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pont].

[20] Magyarország Alaptörvényének 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat

indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

[21] Mivel az elsőfokú bíróság a fentiek szerint a jogszabály szövegszerű, alkotmányos és teleologikus (ennek részeként logikai és rendszertani) értelmezése mellett is helytállóan döntött a kereset „megengedhetőségéről”, az alperes ugyanakkor érdemben nem vitatta a felperes keresetét, az elsőfokú bíróság a Pp. 342. §-ának (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően állapította meg ítéletében az alperes jogsértését.

[22] Járulékos kérdésként továbbá helytállóan rendelkezett a kikötött ügyvédi munkadíjból álló perköltség összegéről is. Ez csak annyiban szorul korrekcióra, hogy a perköltség mérséklésével kapcsolatos döntése nem a R. rendelet szerinti munkadíj mérséklésére vonatkozó 3. §-ának (6) bekezdésén (a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel), hanem a R. kikötött munkadíj mérséklését szabályozó 2. §-ának (2) bekezdésén alapul.

[23] A R. 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint az ügyvéd által képviselt fél ügyvédi költségként a fél és az ügyvéd között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj összegét számíthatja fel. A (2) bekezdés szerint pedig az (1) bekezdés alapján felszámított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel; a bíróság döntését indokolni köteles.

[24] A kikötött munkadíj átalányként 22 500 Ft/óra, a tárgyalás díja pedig 65 000 Ft volt. A felperesi képviselő ez alapján a (13 oldalas) keresetlevél benyújtásával bezárólag felmerült ügyvédi munkadíjra 247 500 Ft-ot (=11 óra), a per 1 tárgyalására (úton eltöltött tevékenységgel együtt) 65 000 Ft-ot, az alperes (5 oldalas) ellenkérelmének tanulmányozására 22 500 Ft-ot (=1 óra), az arra előterjesztett (6 oldalas) válaszirat elkészítésére 90 000 Ft-ot (=4 óra) számított fel (7. sorszám alatt becsatolt költségjegyzék). Ehhez képest az elsőfokú bíróság által az ügy egyszerű megítélése és típusjellege miatt mérsékelt perköltség a tárgyalás 65 000 Ft-os díja mellett mintegy 6,5 óra ügyvédi tevékenységnek felel meg.

[25] A fellebbezés hivatkozásától eltérően a megítélt perköltség kizárólag ügyvédi munkadíjat tartalmaz, a R. fent idézett 2. §-ának (2) bekezdésében rögzítettek szerint pedig az elsőfokú bíróságnak kizárólag a felszámított ügyvédi munkadíj tényleges mérséklése körében volt indokolási kötelezettsége, a vonatkozásban nem, hogy miért nem mérsékelte nagyobb mértékben a felszámított munkadíjat. Az ítéltábla ettől függetlenül rögzíti a teljesség kedvéért, hogy a tárgyalás díja mellett elfogadott mintegy 6,5 munkaóra nem volt eltúlzott (még a per típusjellege mellett sem), a kikötött ügyvédi munkadíj és a R.-ben rögzített 6000 Ft összegű óradíj [3. § (3) bekezdés] között pedig pusztán annyi összefüggés van, hogy a fél kikötött munkadíj hiányában azt számíthatja fel [R. 3. §-ának (1) bekezdése]. A fellebbezés pontosítása körében kifejtettekkel szemben annak sincs perdöntő jelentősége, hogy egy másik ügyben az alperes javára megítélt perköltséget 50 000 Ft-ra mérsékeltek. Amellett, hogy ez az alperesi képviselőre vonatkozó díjszabás mellett is mintegy 8 munkaórának felel meg, a

hivatkozott ügyben éppen azért mérsékeltek az alperesnek járó jogtanácsosi díjat, mert a keresetet nem kellett érdemben elbírálni, hanem az eljárást megszüntették.

[26] Az ítéltábla ez utóbbi kapcsán rögzíti ugyanakkor, hogy a felperes iratellenesen hivatkozott arra a fellebbezési ellenkérelemben, hogy az alperes másodlagos fellebbezési kérelme nem felelt meg a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének b) pontjában előírtaknak. Az alperes ugyanis az ítéltábla felhívására Pf.3. sorszám alatt előterjesztett, a felperesnek 2022. június 15-én kézbesített nyilatkozatában 50 000 Ft-ra kérte leszállítani a perköltség összegét.

[27] A kifejtett okok miatt az ítéltábla helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[28] Az ítéltábla a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének viselésére, amelynek összegét a R. 2. §-ának (1) bekezdése alapján határozta meg.

[29] Az állam az alperes illetékmentessége miatt a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján viseli a meg nem fizetett fellebbezési illetéket.

Debrecen, 2022. július 14.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró